

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 24. december 2018

Kirkedag: Juleaften/A

Tekst: Es 9,1-6a; Luk 2,1-14

Salmer:

SK: 94 * 119 * 120 * 104 * 121

LL: samme

111. mio. kr. er den sum, som en tidligere medarbejder i socialstyrelsen, Britta Nielsen, er mistænkt og anklaget for at have bedraget sig til gennem sit arbejde. Da sagen blev kendt, var den alle mediers hovedhistorie i mange dage. Og vi var mange, der næsten ikke kunne tro, vores egne ører. Nu igen en sag om mennesker og penge og grådighed. Gang på gang blev de 111 mio. kr. nævnt. Uhyrligt mange penge. Men, det er faktisk ikke det værste. Nej, det værste i hele sagen er, og det som rejser hele spørgsmålet om, hvem Britta Nielsen er, og hvilket menneske hun er, når hun sådan - og så kom det gang på gang - når hun kunne tage penge fra satspuljemidlerne, som er penge til de aller svageste i samfundet. Hun er derfor også blevet beskrevet som en omvendt Robin Hood. Fy, fy, slemme kvinde. Efter beskrivelserne i medierne, skulle man næsten tro, at hun var et monster, for det er uhyrligt, sådan at tage fra de svageste i samfundet. Hvordan kan hun gøre det? Et er at bedrage, men at bedrage de svageste i samfundet.

Føj, hvor denne sag stinker. Stinker af dobbeltmoral og selvretfærdig hykleri hos mange danskere. Forleden kunne vi høre i nyhederne, at det kendte omfang af sort arbejde er steget betragteligt. Danskernes gæld til det offentlige er på 116 mia. kr. Der kan godt nok aflønnes meget f.eks. sundhedspersonale for disse penge. En kommune har i år konstateret, at 25% af alle flyttemeddelelser var fiktive og snyd, ganske enkelt for -

uberettiget - at få del i sociale ydelser. Skattesnyd og fiflen med regnskaber og anden snyd handler også om penge, der kunne bruges på de svageste. Der går historier om, det skal lige siges, at det har ikke været tilfældet i vore sogne, historierne om økonomisk velpolstrede danskere, der snyder sig til julepakker fra velgørehedsorganisationerne. Pakker, som nogle af de svagest altså ikke får. Ja, hvordan kunne du gøre det, Britta Nielsen? Men hold da op, hvor bor der mange Britta Nielsner i vort samfund. Og de er ikke alle sammen indvandrere.

Så er der heldigvis også nogle, der aldrig kunne finde på det. Vi kan jo så sidde og pudse vores glorie. Og vi giver da også gerne en 20'er eller sådan til de svageste. Problemet er jo bare, at vi sjældent går rundt med kontanter i dag. Det er godt nok ærgerligt. Det hænder da også, der ryger en 100-mand til formålet. Men så føler vi også, at vi på det nærmeste har udhulet hele vores pensionsopsparing.

Vi kommer ikke udenom, at de svageste i samfundet, dem er der mest fokus på, når det handler om at hente stemmer til folketingsvalget. For alle os andre, der er de en samfundsopgave, og vi betaler jo trods alt noget skat, og derfor har vi krav på, at samfundet tager hånd om det. Desuden, så er mange af de svageste i vort samfund også selv lidt ude om det. De kan bare tage sig sammen.

Vi har også mange mennesker i vort samfund, som ikke kategoriseres som de svageste. For de klarer dagligdagen, måske endda til bravur. De fungerer. De er både børn, unge, voksne og ældre. Mennesker som på mange måder fungerer i vort samfund og i forskellige sociale sammenhænge, og alligevel er de dybt ulykkelige. De føler sig ene, de føler sig magtesløse over for tidens stigende krav om at producere, være noget og nogen, gøre en forskel, udvikle sig, og hvad gavner

det hele, for i bund og grund er det ikke til gavn for noget. Livet bærer ingen frugter, ingen anerkendelse af bare at være til. Tidens forventning til, hvad jeg får ud af det og krav om lykke, og det vel at mærke lykke som noget, man selv skaber, og gør livet til noget særligt, er forstemmende for mange mennesker, som jo egentlig også bare skal tage sig sammen. For helt ærligt, hvem gider at læse på Facebook, at du ikke har flyttet dig fra din stol de sidste tre timer, og at du har spist leverpostejmadder til aftensmad? Nej, du må tage dig sammen og være interessant, så vi andre kan måle os på dig og synes, at du må da være lykkelig.

For det første er der mennesker, der ganske enkelt ikke orker at tage sig sammen. De har ikke kræfterne til det, hverken mentalt eller fysisk. For det andet, så er vores tid sygeligt optaget af lykke og det ekstra, der helst skal tænde gnisten hver dag. Hver dag skal være noget særligt. Hver begivenhed skal helst række ud over det gængse og jævne. Hvert et kys skal helst være som det første kys.

Lykke kommer aldrig indefra. Lykke kommer altid udefra. Og i denne sammenhæng handler lykke rigtig meget om, at når vi har ulykkelige mennesker imellem os, så handler det ikke så meget om, at de tager sig sammen, som det handler om, at omgivelserne tager sig sammen og ser sit ansvar derfor. Selvfølgelig kan vi ikke honorere urimelige krav til lykke. Men når mennesker helt basalt ikke kan finde lykke i livet, fordi det ikke er nok, at de er, men tilsyneladende betyder mere, hvad de er, så er det også vort ansvar. Vi har ansvar for hinanden, når vi bliver svage, når vi bliver ulykkelige. Og vi har et ansvar for, at lykke-begrebet bliver realistisk og får rod i hverdagen og ikke er et ekstravagant luksusgode.

Lykke kommer til udefra. Derfor skal vi også uden for. Uden for os selv. Vi skal ud af vores egen navlebeskuelse. Dertil er julen en god anledning.

Julens anledning er Guds Søns komme til jord. Englen sagde til hyrderne på marken, at det skulle være til glæde for hele verden. Barnet er Guds fred på jord. Jeg tror, at det er helt vildt vigtigt netop at notere sig, at den glæde og fred, som er Guds gave til os i julen, netop ikke kommer som en indre følelse. Guds fred og glæde er ikke en kraft, energi, følelse, fornemmelse eller hvad ved jeg, som vi skal finde i os selv og på en eller anden måde komme i kontakt med, og ved at tage os sammen få op til overfladen og ud i livet. Guds fred og Guds glæde er noget vi må tage til os, i og med vi tager barnet, altså Jesus-barnet, til os. Det er noget, vi må gå ind i, som om vi gik ind i stalden. Fred og glæde gives til os, fordi vi har brug for det, og fordi vi ikke selv kan skabe det. Tager vi det til os, kan vi hvile i det. Det er en gave, vi kan hvile i, i modsætning til et krav, der skal leves op til.

Men man kan ikke sige, at de i Himlen har særlig meget styr på markedsføringen af dette produkt. Det skal være for hele folket, siger englen. Og fortæller det til tre-fire hyrder. Hvis man har så banebrydende og nyt et produkt, og mener, at det vil komme hele folket til gode, så skal der da også reklameres for det i hele folket, og ikke bare for en lille flok. Oven i købet en flok af dem, der kan betragtes som de svageste i samfundet. Og dog, så var det sådan, Gud Herren gjorde det, da Guds enbårne søn kom til verden.

Jeg er ikke i tvivl om, at Jesu komme som vores frelser, er til glæde for hele folket. Men det er ikke et masseprodukt. Det skal modtages af det enkelte menneske. Guds fred og glæde,

Jesus som frelser, er for hele folket; men hvert menneske må for sig selv tage Jesus til sig som frelseren.

Da kan vi befries fra navnebeskuelsens forbandelse, da kan vi få øje på hinanden som mennesker med værdi i vores væren og ikke i vores gøren, da kan vi finde overskud til at tage os af hinanden, når vi bliver svækket og har brug for hjælp.

Hvis Gud havde siddet i sin Himmel og tænkt: Når de tager sig sammen og spørger efter mig, så vil jeg fylde dem med fred og glæde. Så havde Gud sandsynligvis haft al fred og glæde for sig selv endnu. Men fordi Gud ved, at vi behøver at have fred og glæde for at kunne tage os sammen, har Han givet os sin søn som vores frelser.

Om lidt skal vi synge *Et barn er født i Betlehem*. Det hedder i vers 5: *Forvunden er nu al vor nød* og ikke *Forsvundet er nu al vor nød*. Og 'forvunden' er ikke bare et gammelt udtryk for 'forsvundet'. For det passer jo ikke, at al nød er forsvundet med Jesu komme til jord. Vi kan bare løfte blikket, vi kan bare kigge i os selv. Nød findes alle vegne. Mangel på og længsel efter kærlighed findes alle vegne. Men det er forvunden. Det er overvundet som værende en forbandelse over os. Det er forvunden, overvundet, som værende vor fortabelse i os selv og egen elendighed. Synd og død og elendighed er forvunden som værende det, vi skal overvinde for at være elsket af Gud Herren. Det er forvunden i os og for os i ham, der kom til os og er, hvad Gud vil os: glæde og fred.

I Bibelen hedder lykke 'salig'. Når vi tager Jesus til os, da er det ikke kun et løfte om noget, der skal ske, men en virkelighed vi må se os selv i, at

Salig fred, himmelsk fred
toner julenat herved!
Engle bringer til store og små
bud om ham, som i krybben lå,
fryd dig, hver sjæl, han *har* frelst!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og
Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.